

Évközi 27. Vasárnap - 2012. október 7.

Az apró halacszkák, rákok, kagylók, és a számtalan más kisebb-nagyobb tengeri élőlények tömege őszinte csodálkozással vett körül egy furcsa képződményt a tengerben. Látszólag összezsavarodott tengeri hínár hosszú-hosszú sora volt ez, amelyben megkapaszkodott számtalan kis csiga, kagyló rák és egyéb állatka. Hosszú, kötélszerű képződményt alkottak így, amelynek egyik vége a homokos tengerfenékebe merült, másik vége pedig egy óriási óceánjáró hajóhoz csatlakozott. Látszólag ez a hínárból, tengeri uborkákból, csonthéjas kis élőlényekből álló láncolat rögzítette a hatalmas hajót. Ez váltotta ki a tenger lakóinak nagy csodálatát: „Hogyan lehetnek erre képesek a gyenge, könnyen elszakadó hínárok, az aprócska csigák, rákok, osztrigák? Honnan van ekkora erejük, hogy megtartsanak egy ilyen óriási emberi építményt?” A hosszú láncolatba beépült testvérkéik persze dagadtak a büszkeségtől: „Igen, ilyen erősek, ilyen kitartóak vagyunk mi!” A hajó már évek óta ki sem mozdult a nyílt óceánra, mert nagy javításokat kellett elvégezni rajta. Amikor azonban a munkások elkészültek a felújítással, egyszer csak megmozdult a hajót rögzítő hosszú kötelék. Valami hatalmas erő elkezdte felfelé rángatni. Amint egyre gyorsabban mozgott, gyorsuló ütemben szakadoztak le róla a csigák, kagylók, rákokcskák, foszladozott a hínár, s előttűnt a tengeri élőlények leváló rétege alól egy vastag, erős szemekből álló vaslánc. Valójában ez rögzítette a hajót a tengerfenékhez, nem a gyengécske tengeri állatkák, bármily sokan is kapaszkodtak meg a vaslánc hézagaiban.

„Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza!” Első hallásra talán valamiféle „fenyegetésnek” tűnhet ez a felszólítás: „Meg ne próbáld, úgyis én vagyok a nagyobb!” – vagy valami ilyesmi. Valójában nem erről van szó. A házassági kötelék Istenre való vonatkozása, isteni eredete nem hatalmaskodás, erőszakkal történő beleszólás az ember legszemélyesebb ügyébe, kapcsolatába, hanem egy nagyobb, biztosabb erő garanciája arra az ígéretre, elköteleződésre, ami a legfontosabb az ember életében. Nem csak az ember véges képességeire, változékony hangulatára épül a házastársi kapcsolat, hanem Isten megszentelő, megerősítő kegyelmére, amely kiegészíti, teljesebbé teszi az emberi szeretetet. Ez az isteni „egybekötés”, áldás és kegyelem képezi azt a bizonyos vasláncot a házastársak között, ami valóban hűségessé, kitartóvá, ellenállóvá teszi egymás iránti elkötelezettségüket. Természetesen sok más, apróbb-nagyobb érték, közös élmény is segítheti ennek a köteléknek a kialakulását vagy fennmaradását, de nem ezek alkotják a lényegét, nem ezek a legfontosabbak. Ilyenek lehetnek a szépség, a fiatalság, a testi kapcsolat öröme, élvezete, a társam vidámsága, humora, kedvessége, az anyagi biztonság, a gyermekek születése, nevelése stb. Azonban ezek ahogyan rárakódnak a kapcsolatra az évek során, úgy le is sodródnak róla előbb-utóbb: ezek képezik azokat a hínárokat, kagylókat, csigákat, amelyek belepik a vaslánc szemeit. Igen nagy a baj akkor, ha csak ezekre a gyenge vagy ideiglenes összekötő kapcsolatokra épül házasság: ha a külső burok lesodródásakor kiderül, hogy a lényeg, a vaslánc valójában hiányzik. Sajnos emiatt esik szét oly sok házasság napjainkban: valójában nem is engedték a házastársak, hogy Isten kösse egybe az életüket. Ez az isteni egybekötés ugyanis nem „automatikusan” működik, mintha az embernek semmit sem kellene tennie érte. Mint minden más szentség esetében, úgy a házasság szentségében is szükséges az ember befogadó nyitottsága és aktív hozzájárulása a hit által. A kegyelem ugyanis mindig a természetesre épít, vagyis az emberben már eleve meglévő képességekre, adottságokra, amelyeket persze szintén a teremtő Istentől kapott. A házasság szentségében kapott kegyelem azt a képességet célozza meg az emberben, ami a legfontosabb, a legnagyobb, ami igazán emberré, vagyis Isten képmásává, gyermekévé teszi: a teljes önátadásra és elfogadásra nyitott szeretetet. Ha egy házasságban a másik embert teljes egészében elfogadó, hordozni akaró szeretet a legerősebb

kötelék, akkor lesz igazán tartós, eltéphetetlen. Nem pusztán a múltó tetszés, a rövidéletű érzelmek vagy testi gyönyör, nem pusztán az elhalványuló közös élmények, még csak nem is az előbb-utóbb kirepülő gyerekek, hanem az Istentől megáldott, támogatott, életre szóló elköteleződés a házastárs iránt, akiért minden áldozatra kész vagyok.

Az „Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassa!” kijelentés ugyanakkor azt is világossá teszi, hogy itt olyan értékről van szó, amire az embernek alapvetően szüksége van. Isten ajándékai között sok olyan is van, ami csak egyeseknek szól, ami személyre szóló, vagyis más emberek ellehetnek nélküle. A szentségek azonban nem ilyenek, a házasság szentsége sem. A teljes elköteleződés, a személyes odaadás és elfogadás a szeretetben olyan ajándék, aminek kibontakoztatása nélkül nem ember az ember. Meg lehet ezt élni persze nemcsak a házasságban, hanem a papságban, szerzetességben vagy más olyan kapcsolatban is, ami az ember teljes személyiségét, odaadó áldozatkészségét igényli. Azonban a leggyakoribb mégis a férfi és nő elköteleződése a házasságban, a családban. Azaz hogy volt a leggyakoribb! Korunk tragédiája az, hogy egyre kevesebben vállalkoznak ezekre a teljes és visszavonhatatlan elköteleződést igénylő életpályákra. Ma a „szingli” a sikeres, vagy inkább annak beállított életforma. Aki nincs odakötte valakihez, valakikhez, az könnyen mozdul a világ egyik végéből a másikba, könnyebben kap munkát, több lehetőséget kipróbálhat, érdekesebb, változatosabb, színesebb, gazdagabb az élete. Minden ezt sugallja körülöttünk! Igen, húsz-harminc évesen valóban csábítóan tűnhet ez az életforma. Azonban látunk-e sok ötven-hatvan éves vidám és elégedett szinglit? Akkor is olyan szuper dolog egyedül lenni, amikor már egyre inkább állandó támogatásra szorulunk testi-lelki vonalon egyaránt? Amikor már leselejtezett, fiatalabbra cserélt minket a munkahelyünk? A valóság nagyon azt mutatja, hogy nem! Az Isten tartós, egész életre szóló kapcsolatokkal akar bennünket megajándékozni a családban, s ezt egyetlen ember sem nélkülözheti anélkül, hogy súlyosan meg ne sínylené. Engedjük hát, hogy Isten kössön hozzá bennünket ahhoz, akit életünk párjának választunk. Vagy ha már létrejött életünkben ez a szent kötelék, mindig kaparjuk elő annak legerősebb szálát a sok egyéb ráakódott dolog alól, s ne feledkezzünk el Istenhez imádkozni házastársunkért, családtagjainkért!